

sprekend , een sequel, *Davy Crockett and the River Pirates* (1956), maar ook in *Westward, Ho ! The Wagons* (1956), *The Great Locomotive Chase* (1956), *Old Yeller* (1957), *Alias Jesse James* (1959) en natuurlijk de tv-reeks *Daniel Boone* (1964-1970, met als spin-off de speelfilm *Daniel Boone: Frontier Trail Rider*, 1966, over een quaker-'held' die Kentucky openbrak voor de avonturiers in 1778, en onderwerp werd van James Fennimore Coopers *The Last of the Mohicans*) bleef

hij het bidprentje dat Disney van hem wilde maken.

Na 22 jaar hield Parker het wel voor bekeken. De klassieke western was uit, ronkend patriottisme werd gesmoord in kritiek op de oorlogen in Zuid-Oost-Azië, het Disneygenre zelf werd als oubollig ervaren. En je kunt jezelf moeilijk overleven als jeugdige held. Hij was passé, en dat bleek ook uit de kortstondige want .geflopte *Fess Parker Show*. Parker koos wijn voor zijn geld: hij plantte

wijngaarden in het Kalifornische Los Olivos, en werd een gesmaakte wijnboer. Maar zijn *Alte Kameraden* bleven dezelfde: Ronald Reagan bood hem het ambassadeurschap in Australië aan. Parker twijfelde maar weigerde, zijn vrouw hield er niet van. Hij hield wel van zijn vrouw, en het is droevige ironie dat hij uitgerekend op haar 84e verjaardag stierf op hun wijnboerderij in Santa Ynez. Gewoon uitgeleefd.

Lukas De Vos

35ste CÉSAR-UITREIKING BREEKT ALLE RECORDS

Parijs, 27 februari 2010. Er waart een tantaliserende Césarkoorts door de lichtstad. De talrijke krantenkiosken en press shops worden ogenschijnlijk tijdelijk en althans vanuit de etaleerrekken, uitgebaat door 'les nominés'. Madame La Présidente Marion Cotillard (in een fantastisch Dior-kleed), voerspelt op tal van kleurrijke frontpagina's dat la 35ème Cérémonie des Césars een kwalitatief hoogstaand en glamourous fête de famille zal worden. La Môme houdt woord. Het majestieuze en in het wit ingepakte Théâtre du Châtelet oogt immers uitnodigend. Naar gewoonte wordt de Rode Loper afgeschermd door loodzware hekkens en houden 'les flics' het stergazen alert in het oog. Hoewel een koude wind venijnig participeert aan dit oog-snoepende schouwspel - maar toch voldoende ruimte laat voor hemeldouches - is het cinéfiële Paris adrenalinevol afgezakt naar 'the place to be'. Wanneer les vedettes hun glimmende bolides verlaten, kunnen ze rekenen op dol enthousiast applaus en luidkeelse waardering. Als Hollywoodster Harrison Ford - voor de gelegenheid in een afgeborsteld Tom Ford-pak in de plaats van zijn stofferige Indiana Jones-outfit - wat hou-

terig (de man is intussen bijna 68 jaar) maar, rustig de tijd neemt om zijn fans uitvoerig te begroeten, gaan de diehards door het dak. Jawel, Marion de avond kan niet meer stuk!

UN CHIFFRE MAGIQUE

Indoors zetten les Maîtres de Cérémonie, Valérie Lemerrier en Gad Elmaleh, de jaarlijkse rendez-vous du Film Français verrassend in met een vlotte passionele tango. Het creatieve komische duo kronkelt en slingert soepel over het gigantische podium. Ze zetten de avond picaresk in teken van l'amour. De vraag die echter bij iedereen op de lippen brandt is of de L'Association Pour La Promotion Du Cinéma (APPC) dit jaar opnieuw aan de kant van de artcinema zal staan of LE CONCERT, de chouchou van het Franse publiek, zal bekronen? Het is natuurlijk nog even wachten op het antwoord want eerst wordt terecht een uitgebreide ode gebracht aan het recent overleden boegbeeld en promotor van de Nouvelle Vague, Eric Rohmer (89 jaar). Liefdevol en verbaal op dreef steekt Rohmers fetisjacteur Fabrice Luchini een literaire intellectuele lofzang af over zijn gewaardeerde mentor. Spontaan

en intens wordt dit eerbetoon door de ontroerde genodigden toegejuicht. Maar, le spectacle must go on en van bij de eerste zenuwachtig opengescheurde verzegelde omslag is de teneur duidelijk: de artcinema gaat opnieuw een triomfantelijke zegetocht tegemoet. Het rauwe doch aangrijpende gevangenisdrama UN PROPHÈTE verzilvert maar liefst negen van de dertien nominaties en wordt meteen gebombardeerd tot de nieuwe 'profeet' van de Franse Cinéma. Scenarist, producent en regisseur Jacques Audiard is uiteraard in zijn nopjes met deze overweldigende prijzen-regen en breekt meteen zijn eigen record (hij rijfde met DE BATTRE MON COEUR C' EST ARRÊTÉ in 2006 'slechts' acht Césars binnen). De 35ste uitgave blijft geschiedenis schrijven want het is de eerste keer dat een acteur naar huis gaat met twee Césars op één avond. Dit precedent zet de 28-jarige Tahar Rahim - hij vertolkt in UN PROPHÈTE uitstekend de jonge Maghrebinse gevangene die opklimt tot Caïd - op zijn naam voor zijn bekroning als beste beloftevolle- en meteen ook beste acteur. Jawel, records sneuvelen als nooit voorheen. En het kan niet op want als de